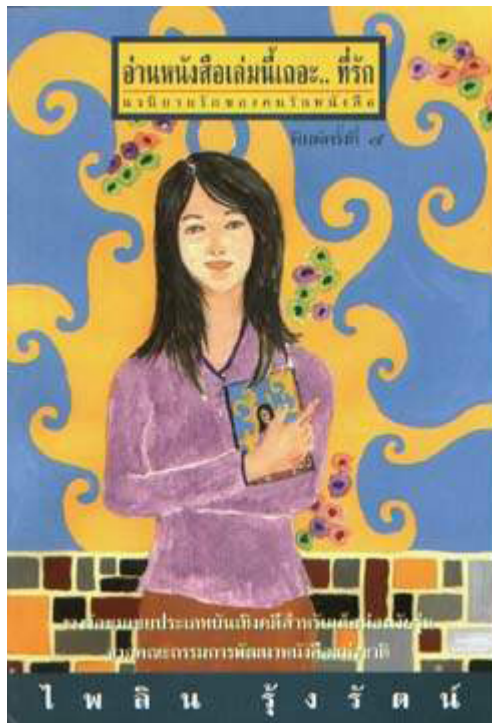

อ่านหนังสือเล่มนี้เถอะที่รัก

บทวิจารณ์หนังสือ
Book Review

โดย

รพินทร์ คงสมบูรณ์¹

Rapindhorn Khongsomboon

ไพลิน รุ่งรัตน์. (2551). *อ่านหนังสือเล่มนี้เถอะที่รัก*. กรุงเทพฯ: คมบาง. 173 หน้า: ภาพประกอบ

อ่านหนังสือเล่มนี้เถอะที่รัก ผลงานของไพลิน รุ่งรัตน์ (นามปากกาของชมัยภร แสงกระจ่าง ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ ปี 2557) ตีพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2539 เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลชมเชยประเภทบันเทิงคดี สำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น (12-14 ปี) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ปี พ.ศ.2539

เรื่องราวของลมเย็น บรรณารักษ์สาวผู้เปรียบเสมือนลมเย็นพัดพาชีวิตนายแพทย์จุลละ หมอหนุ่มผู้เฝ้าหน้าในวิชาชีพลับสน ว่าวุ่น มีปมในชีวิตอันขยับแก้ไขไม่ออกและไม่เคยสนใจอ่านหนังสือเลย ให้เข้าไปในโลกแห่งหนังสืออันหลากหลายชวนค้นหา และพาไปสู่ทางออกของชีวิตที่ลงตัวเรียบง่ายในที่สุด

ผู้เขียนพาผู้อ่านไปสัมผัสและค้นหาความหมายแห่งชีวิตไปพร้อมๆ กับนายแพทย์จุลละ ผ่านการอ้างอิงถึงหนังสือที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนังสือ “ชั้นดี” เป็น “วรรณคดี” ที่มีค่า ทั้งไทยและต่างประเทศ อาทิ *คำคมปมชีวิต* (กรอุณา กุศลาลัย แปล) *ห้วงมหารัตน* (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช) *เพื่อนนอก เพื่อนใน* (ชยสาโรภิกขุ) *จำปูน* (เทพ มหาเปารยะ) *ฉันจึงมาหาความหมาย* (วิหยากร เชียงกุล) *ข้างหลังภาพ* (ศรีบูรพา) *ฟ้ากว้างทางไกล* (วิลเลียม ซาโรยัน) เป็นต้น

เรื่องราวที่ดำเนินไปอย่างเรียบง่ายผ่านการอ่านหนังสือของนายแพทย์จุลละ ผสมผสานความคิด คำแนะนำของบรรณารักษ์ลมเย็นและคุณย่าบัว สอดแทรกความขัดแย้ง ความสับสน ความน้อยใจ ความขมขื่น ความเบื่อหน่ายและ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ: Assistant Professor, Children's Literature Program, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, E-mail: rapind@g.swu.ac.th

อดีตที่เป็นปมฝังใจของนายแพทย์กับพ่อ ล้วนเป็นภาพสะท้อนมนุษย์ในสังคมอย่างพวกเราที่ต้องต่อสู้กับจิตชีวิตที่อาจประดังประเดมาโดยไม่ทันตั้งตัวให้ผ่านไปได้ แต่เราจะอ่านจิตชีวิตและแก้ไขสิ่งใดไม่ได้เลย หากไม่ตระหนักและเข้าใจ “จิตใจ” และ “ตัวตน” ของเราเอง เพราะ

“ชีวิตทุกคนเหมือนนวนิยาย...แต่เรามักไม่ชอบอ่านนวนิยายเล่มของตัวเอง” (หน้า 151)

นวนิยายชื่อหวานละมุนนี้ไม่เพียงแต่เป็นภาพสะท้อนให้คนอ่านกลับมาตั้งคำถามกับตัวเองเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่อันดีเยี่ยมของความเป็นหนังสือคือจุดประกายให้อยากอ่านหนังสือและรักการอ่าน เพราะแท้จริงแล้ว การอ่านหนังสือก็นำไปสู่การอ่านตัวเองที่ลึกซึ้งซึ่งมีคุณค่ามากกว่าสิ่งใด

“รู้ไหม...ที่ท่านทูลทูลรายตลอดตั้งแต่เด็กจนโตคือเจ้าตัวนี้ตัวเดียว...เจ้าหนังสือเล่มในที่ท่านไม่ยอมอ่านนี้แหละ

...

“คืนก่อนสีกี้ ผมเดินไปจงกรมที่ลานโบสถ์ หลวงพ่อเดินตามมาจงกรมด้วย ท่านถามผมว่า

“โยมรู้หรือยังล่ะว่าตัวเองเป็นหนังสืออะไร...นวนิยาย รวมเรื่องสั้น สารคดีท่องเที่ยว หนังสือรวมข่าว หรือว่าหนังสือสวดมนต์”

ผมนิ่งงัน

“นั่นสิ...ผมเป็นหนังสืออะไรกันแน่”

ผมไม่ได้ตอบคำถามหลวงพ่อ หากแต่เอาแต่พุทโธ พุทโธ อย่างแน่วแน่งนหลวงพ่อยิ้มด้วยความพอใจ

“ชอบแล้ว...จะเป็นหนังสืออะไรก็ได้...ให้รู้ก็แล้วกัน” (หน้า 165)

เมื่ออ่านจบแล้ว น่าจะทำให้ผู้อ่านหัวใจอึมเมอเมื่อตระหนักได้ว่า หนังสือเล่มนี้เองที่เรายังไม่ได้อ่านและต้องอ่านมันให้ได้ โลกมันให้ทัน

เอกสารอ้างอิง

- กรุณา กุศลาสัย, ผู้แปล. (2536). *คำคมบรมชีวิต*. กรุงเทพฯ: แม่คำผาง.
- คีกรุทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2532). *ห้วงมหรธรณพ*. กรุงเทพฯ: สยามรัฐ.
- ชยลาโรภิกขุ. (2537). *เพื่อนนอก เพื่อนใน*. กรุงเทพฯ: เสถียรธรรมสถาน.
- ชาโรยัน, วิลเลียม. (2537). *ฟ้ากว้าง...ทางไกล* (นก, ผู้แปล) (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- เทพ มหาเปารยะ. (2531). *จำปูน*. กรุงเทพฯ: อ่านไทย.
- วิทยากร เชียงกูล. (2527). *ฉันจึงมาหาความหมาย* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ต้นหมาก.
- ศรีบูรพา. (2534). *ข้างหลังภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.